
a csönd hangjegyei

KOVÁCS NÁNDOR

II. VÁLTOZAT

F. K.-nak

Már ki se kell nyitnod a szád,
az este későn, hirtelen rád dudál,
s megtörlőd homlokod
a félelemtől. Ismerős ez a mozdulat,
ajkad kékje, s fogad nikotinos része is,
amint át akarnád harapni magad
a gerendás szobán.
Lehunyod szemed, fejed hátrahajlik:
megadod magad az ölelésnek.

Már ki se kell nyitnod a szád,
csak tétova kezeddél ints még párat,
a vonat ablakain már gördülnek a könnyek,
rárajzolják utam az üveg térképére,
megjelölve a csatlakozást,
ahol a szél se kuszálja hajad,
és hangod is szétoszlik a zakatolásban.
Már ki se kell nyitnod a szád,
hogy emlékezzem az elmúlásra.

Szarvas, 1971.

KEDVESEIRE EMLÉKEZVE

Radnóti Miklós 62 éves lenne

1.

Elmegyünk, kedves,
ma elmegyünk a tóra
egyet vágni.

Jobb híján fogpiszkálóval
tömjük meg zsebeink,
az éjjeli mulatóból —
a víz így ismer meg bennünket.
s nekünk adja
érett virágjait.

Aztán csokorba kötjük
szépen hajad,
fogpiszkálóval az éjjeli mulatóból,
s nehogy kettesben találjon a nap,
harsogva bújok meg
árnyad alatt,

s így, a hűvösből,
le fogom írni néked,
milyen érzés benned élnem.

(Talán csak láttunk
s nem hittünk semmit,
talán csak hittük,
látásunk kérges).
S hogy végre már szét is nyilhatok,
neked köszönöm majd —
forradalom.

2.

Mi az, hogy „világszabadság”,
kedves,
„világforradalom”,
s hogy „proletariátus”, „néphatalom”?

Mi az, hogy karjaink
lecsüngnek az ágyról
s a tóra lapul,
az döglötten kushad.

Mi az, hogy tegnap
száz harang rázta csörgő-sörényét,
hányinger feszíti ma a szíveket,
mi ez a kábulat?
A napraforgógépek nagyobb ütemben
dolgozhatnak,
avagy a normát túl kellene szárnyalni:
a májusi ígéret ne vesszen kárba.

3.

Ó, megdöglött május, és csónakos tavak
halmaza,

Ó, félig kikezdett forradalmak,
ó, félig csókolt kedves,
kinek tán gyereke se lehet,
ki tán csak tavaszt,
és virágos mezőket szülhet újra,
s kinek szájába feszül a szeretet,
mert a szénaboglyás-nyár
kivetette őt a történelemből.

Ó kedves,
ha szétteríthetném most magam előled,
és piros húsból lebbenő hővel
meghozhatnálak örökre magamnak,
nem metszenének többé fákat
rohamaim. Rád akaszthatnám szerelmemet,
s apostol lennél rongyokba bugyoláltan is,
akár Júdás, csókoktól áradó,
de hinném, tudnám, érdemes volt
érted a szó.

4.

S aztán mennénk,
mennénk újra a tóra, kedves,
már nem eget vágni,
és nem temetni,
mennénk újra a tóra, kedves,
jövőt (?): embert nemzeni.

5.

Igy múlnak napjaim,
álmodozva,
s hogy te messze vagy,
már tudom,
amint leírtam.

LILIAMHOZ

Te szent,
te minden:
fehér-méltóságú gyász,
fájdalom-tisztaságú védtelen.
Ne merjen hozzád érni kéz,
ölje meg szagod,
ki rád lehel.